

*С Анжелина сме състуденти, а според нейната регресия, която публикувам по-долу, се оказва, че в минал живот сме били две момичета-близначета, родени в богато семейство, а баща ни е бил доктор. Сега ви оставям с разказа на Анжелина:*

Отново съм в Духовната сфера, където съм била преди да се въплътя. Усещам много любов. Аз плувам в нея. Радост, която ме прави лека. Разни светлини, мъглявини, които ту се сливат, ту се разделят. Всичко е в едни бонбонени цветове. Душите са като светли пчелички, но със златни отблясъци, а пътят, по който тръгват към поредно въплъщение, представлява улей във виолетово и розово, а сърцевината му е сребриста. Появява се Духовният ми Учител, но ту има лице, ту няма. Прилича на Учителя Петър Дънов – със сива коса и дълга брада, но не е стар, а около четиридесет годишен. Обвит е в дълъг розовосин плащ. С него отиваме към Духовната библиотека. Тя е светла сфера, в която има много плуващи полупрозрачни кубчета. Учителят ми подава Книгата на моя живот. Тя е тъмнозелена, отстрани има златисто, а страниците са много светло бели. На корицата има тъмночервена линия и златни флорални мотиви върху нея. Страниците са 291. Не съм виждала такъв шрифт – заоблен е и няма прави ъгли. Буквите са сиви и непознати. Чертичките са тънки. На първата страница виждам името на душата си – АХЕА. Учителят ми обяснява значението – **СЪБИРАЩА НЕЩА, КОИТО СА ТРУДНИ ЗА СЪБИРАНЕ**. Той отгръща Книгата на избрано от него място и аз се озовавам в минал живот... в някаква пещера, където има много хора със скъсани дрехи и факли... Само камъни, ходим, хлъзгаво е, краката са увити в парцали. Аз съм жена с къдрава дълга коса. Много съм слаба и съм мръсна. На около 30 години съм, а годината е 954. Наблизо има вода, т.е. море и високи скали, откъснати от цялото. А ние сме по навътре в сушата, в тая пещера. Името ми е Павла. И С. от настоящия ми живот е там, но външността му е различна... Минават няколко години. Косата ми вече е почнала да посивява. Държа момиченце на две години. На нещо като път, пътека сме в заоблена като Странджа планина. Това дете не е мое – оставили са ми го, да го гледам. Прилича на една приятелка от Разград... Сега отново се придвижвам напред във времето – гонят ни хора, ние бягаме... Секат глави, има много кръв. Аз съм цялата в рани, но нищо не усещам. Някои от конниците са пияни. Аз падам на някакъв камък и главата ми потъва в мрак. След това ме слагат в каруца с много хора, натоварени като трупи. Мисля, че не мога да стана. На някакво тъмно място в скалите съм. Мокро е, гадно и мирише... Всички излизаме от този затвор. Някакви хора дойдоха и ни измъкнаха. Лявата ми половина цялата е като изсъхнала. Възрастна жена ми помага да се движа. Това е актьорът Й. от настоящия ми живот. Заведоха ни на място, където ни миха с вода. Аз не искам повече да живея. Искам да си ходя... В последния ден от живота си съм пред каменна постройка. Има огън, голям огън. Аз го поддържам. Стара съм, с много бяла коса и много грозна. В тъмни парцали съм облечена, на главата имам шапка, а краката ми са боси. Спокойна съм. Чувствам страхотно облекчение. Малко съм уморена. В момента на смъртта заспивам. Нищо не ме боли. И започвам с

висока скорост да се движа през разни светлини. После се нося леко и бавно като перо. Някакво същество ме чака и ми подава ръка. Много е висок и прилича на архангел Рафаил, но е с тъмна коса – тъмнозелена. Дръпва ме, за да ме прибере по-бързо. Нещо сърцето ме болеше преди това, но ми мина. Оставиха ме сама, но на мен ми е спокойно и съм толкова уморена. И след доста време отидохме при другите – светещи петна, които по някога се появяват под човешка форма. Чакат ме и тръгват към мен. Те са много строги – като Учители са. Една млада жена ми се радва и старец ме гледа много сърдито, но после се усмихва. Учителят ме е насочил към този минал живот, защото от него съм пренесла способността си много бързо да навлизам в страданието и надълбоко. Всичко, което съм преживяла там, вече съм го преживяла, тъй че сега няма смисъл да го преживявам наново. Свързано е със страха от агресия.

1.Причината да привличам мъже, които имат проблем с алкохола – Виждам се в някакъв храм в Древна Гърция. Ние сме много красиви жени и сме в храм на богинята Хера. Минават войници, които влизат в храма. И ние ги напиваме, за да не ни закачат. Хетери сме. И моята приятелка от настоящия ми живот - Д. е там. Някои от мъжете не се напиват лесно. Аз съм с руса коса и в бяла дреха, набрана – плисе, и пристегната при бюста. Лека и ефирна е. Имам толкова много мазилка в косата си, че чак ми тежи. Измежду мъжете виждам В. от Видин. Има тогава някаква емоция между нас... Но мисля, че ще си тръгне. Да – оставя няколко жълтици – големи кръгли пари, и си тръгва, но с намерение да се върне. Но отвън го причакаха и го удариха през краката някакви други войници. Опитва се да избяга, но има голяма рана на гърба си... Тогава е бил по-хубав, отколкото е в сегашния си живот... След известно време идва някакъв богатш с лъскави дрехи – много е лош! И ме дадох на него. Страшно ледено изражение на лицето. Груб е с мен, удря ме. Там съм като робиня, прислужница. Този човек съм го виждал в настоящия си живот, но не го познавам. Нямам семейство. Гледам децата му и съм доволна. Тази работа повече ми харесва. Сестра ми от настоящия ми живот е едно от тези деца – най-голямото. Мозайките по пода са много интересни! Навън има море. Светло е – не е като нашето. Ходя по брега и вече съм много стара. Паднах... олекна ми...

2.Дали творчеството е част от мисията ми в този живот – Била съм художник. Рисувала съм такива ярки пейзажи – зелено, червено. Това е някъде около импресионизма, но не е. Учителят ми казва: „Рисуването е връзка с хората. Картините са мост към хората, за да общуваш с тях за други неща. Ако искаш, рисувай, ако искаш, недей! Ще говориш на хората за други неща, а те ще идват, омаяни от цветовете на картините ти, които са пейзажи от тропически места. Пълни са с радост. Не е кич, но носи настроение.” Има до мен човек, когото познавам – мъжа на моя братовчедка, който в този живот ме запали да рисувам. Има шапка с криво перо. Към 17-18 век е това и сме навън. Аз рисувам от натура, а той се шегува по отношение на натурата. Зад мен има жена с дете-момченце в ръцете, а до нея

**около девет годишно момиченце. Това са тогавашната ми жена и деца. Момиченцето прилича на майка ми от настоящия живот. Това рисуване е за удоволствие, а не като работа.**

**3.Дали е по-добре за мен да живея сама или да търся начин да превъзмогна желанието си за усамотение – Учителят ми казва: „Ако не те е страх от хората (а би трябвало да не те е страх вече), няма смисъл да живееш сама.” Другото е бягство, защото съм имала недоверие към хората. Ако не ме е страх, мога да живея с хората в радост. Болката, колкото и да е силна, минава и нищо няма след нея. Сама съм предизвиквала болката. Имала съм психика на жертва – мислела съм си, че е нормално, но сега вече няма такъв проблем.**

**4.Дали трябва да помагам на хората чрез лечение – Учителят ми казва: „Всичко е лечение – разговорът, хората, картините... Трябва да носиш радост на хората, а лечението на физическото тяло е най-последното нещо, което трябва да правиш. Трябва да върви по друг начин: първо - разговор, радост, цветове на картини... и чак тогава, ако има болки и болести, полагането на ръце.**

**5.Учителят ме води при духовните Лечители – На една бяла, покрита с пух, кушетка съм полегнала. Някакви същества дойдоха и ми махнаха всичко, което ме боли отдясно – иглички, бодлички, стрелички. Сама съм си ги забивала, когато съм проявявала мъжката си енергия и тя се е връщала обратно. Трябва да държа хармонично равновесие между мъжката и женската сила. От лявата ми ръка излиза огромен поток, огън... Вероятно това е прочистващ процес. С диск започнаха да режат връзките ми с мъже от миналото, които са като корабни въжета. „Ако трябва нещо, ще се създаде отново!” – ми казват. Сай Баба се появи. И се усмихва. Хвана лявата ми ръка и я погали приятелски. Каза ми да отида в неговия ашрам в Индия, но аз вече не искам. Каза ми, че нямам нужда от рудракша – огърлица, защото сърдечният ми център е наред и може да се пази сам.**

**6.За срещата ми с теб в този живот – Учителят ми казва: „Той само за малко е тук и ще го изпуснеш.” Ти си много по-напред... като посланик си. Носиш спокойствие и хармония и ние трябва да ги прихванем, а ти бързаш... Трябва да отидеш при много хора. И после имаш по-важна работа от това да се занимаваш с нас. И ни теглиш като на буксир.**

**7.Питам Учителя дали да ходя повече на Рила и получавам отговор, че трябва да ходя на Рила не заради Него и не заради тези хора, които са там, а Той е оставил други Същества и аз трябва да ходя заради тях, за да ми помагат и да поддържат връзката ми с Бога. Когато е Паневритмията, слизат всички Светли същества, които носят радост и влизат в нас.**